

Îngerii

Așa cum îi prezintă Biblia

Cuprins:

Introducere

- 1. Obârșia**
- 2. Îngerii aleși**
- 3. Îngerii și Domnul Isus**
- 4. Duhuri slujitoare**
- 5. Îngerii și Adunarea lui Dumnezeu**
- 6. Îngerii căzuți**
- 7. Viitorul îngerilor**

Introducere

Îngerii mai cunoscuți și mai agreați decât Dumnezeu

Apariții de îngeri... În revista germană „der Spiegel” 52/2001 le-a fost dedicat un întreg articol. Deasupra era scris: „Pietoni dublu înaripați” Ei zboară prin magazine exotice în sunetul muzicii pop, printre cărți, prin muzee. Îngerii sunt deja cult. Prezența lor parcă ar împlânzi suferințele crude ale vieții cotidiene. De pe pagina articolului reiese că printre viețuitoarele de pe pământ, acești „agenți secreți spirituali” (cum îi denumește lumea), prezintă un interes deosebit. În mod evident evenimentele din New York dela 11 septembrie 2001 au trezit noi interese care vizează în mod efervescent această temă. În orice caz, așa susține filozoful și sociologul Jürgen Habermas, în unul din discursurile lui. El declară aducând argumente: “11 septembrie a mutat piesele de șah pe tărâm religios”.

Conform unui studiu recent, din doi germani, unul crede în îngerul lui, care îndeplinește pentru el rolul unei gărzi de corp, iar unul din zece, este convins că ar fi văzut un înger. În Dumnezeu creștinilor dimpotrivă crede numai 12% din populație. Cu certitudine îngerii au ajuns mai populari (mai apreciați) decât Dumnezeu. Pe piața de cărți a lumii există peste 250 de titluri de cărți despre îngeri. Un exemplu este „Enciclopedia îngerilor”, o carte de curând apărută a francezului Alix de Saint-André. El susține că un înger poate fi recepționat, el fiind „un angajat al cerului”, printr-un anume telefon mobil; dar adevărul este că Biblia nu este în nici un caz o carte de telefon.

Cea mai bună enciclopedie

Nu, Biblia nu este o carte de telefon. Această Carte însă este cea mai bună „Enciclopedie”, care aduce cele mai ample informații despre îngeri. Există multe relatări

ale oamenilor privind apariții de îngeri. Dar ce putem spune despre acestea ? Sunt ele reale sau pure imaginații ? Fiecare istorisire are valoarea omului care o povestește. Și ce este omul ? Nu există nimic mai schimbător ca omul. Singurul care este mereu Același, în tot ce spune și în tot ce face este Dumnezeu. El a comunicat oamenilor adevărul Său neschimbabil. Și adevărul despre îngeri, ne este transmis tot de El prin Cuvântul Lui. Și numai acest Cuvânt ne aduce argumente spre a relata lucruri care privesc experiențe cu îngeri. Îngerii fac parte din lumea nevăzută, din sfera de sus din lumea duhurilor, imperceptibilă, incredibilă pentru om ... dar reală. Nu sunt vise, nici ficțiuni, nu sunt basme. Există cu siguranță îngeri buni și îngeri răi, duhuri bune și duhuri rele. În cea mai reală „Enciclopedie a lui Dumnezeu” se găsesc circa 250 locuri care vorbesc despre îngeri. Nu este puțin. Acolo vom afla așadar și vom experimenta lucruri cu privire la apariția, activitatea, trecutul, prezentul și viitorul îngerilor.

Centrul

În studiul pe care îl avem la îndemână vom răsfoi în „Arhiva sfântă a lui Dumnezeu”. Nu știu dacă sunteți în posesia acestei Arhive; dacă nu, puteți să vă adresați cu încredere la editura acestei cărți. Veți putea solicita și primi o Biblie.

Cine dorește să știe despre îngeri folosind Biblia, va fi condus din ce în ce mai aproape de Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu. El este Centrul Bibliei, Centrul a tot ce a creat Dumnezeu, așadar și Centrul lumii îngerilor. El este Centrul admirației îngerilor buni, care doresc să-L cinstească permanent. El este centrul urii îngerilor răi, care urmăresc permanent să-L dezonoareze. Scoateți-L și dumneavoastră din centrul indiferenței sau a urii pe care o puteți avea față de El. Puneți-L în centru, ca pe cea mai importantă Persoană și tot ceea ce vă înconjoară va primi o veritabilă semnificație. Vă veți simți împlinit. Viața dumneavoastră va avea un sens, un țel veritabil, numai atunci când Domnul Isus este Centrul vieții dumneavoastră. Veți fi ai Lui și El va fi al dumneavoastră.

Întrebări

Aveți întrebări cu privire la Dumnezeu, la Domnul Isus, cu privire la Biblie, la sensul vieții dumneavoastră, cu privire la paginile acestei cărți ? Vă puteți adresa la Editura Daniel Verlag.

Vă doresc binecuvântarea lui Dumnezeu!

Ger de Koning

Middelburg, Olanda, August 2002

Traducere din limba germana – Ion Petru – august 2008

1. Obârșia

Îngerii sunt creați de Dumnezeu

Îngerii. Ei nu se văd. Și totuși ei există și sun atât de mulți că nu pot fi numărați (Iov 25,3a). Ei există pentru că au fost creați de Domnul Isus. Citim acest lucru în Coloseni 1,16. Citim acolo și de ce au fost creați. Ei au fost creați „pentru El”, pentru slava Lui, și pentru ca să Îl slujească pe El. El a creat îngerii pentru ca în fiecare și prin fiecare înger creat să facă cunoscută gloria Sa ca și Creator. Îngerii fac parte din lumea spirituală imperceptibilă cu mintea. Ei sunt ființe spirituale. Ei nu sunt ființe din carne și sânge, (Luca 24,39), ci sunt ființe cu un corp spiritual ceresc (vezi 1. Corinteni 15,40.44). Ei sunt „domniile și stăpânirile” care se găsesc în „locurile cerești” (Efeseni 3,10).

Mulțimea nenumărată de îngeri nu a apărut prin înmulțire. Această misiune a dat-o Dumnezeu omului (soț și soție) „... creșteți și înmulțiți-vă” (Geneza 1,28; vezi și Faptele Apostolilor 17,26). Dumnezeu nu a lucrat așa cu îngerii. Îngerii nu sunt bărbat sau femeie. Ei fac parte dintr-un alt ordin al ființelor create, unde nu există căsătorie și perpetuare, sau înmulțire. (Matei 22,30; Marcu 12,25; Luca 20,35.36). Spre deosebire de oameni și animale, care se înmulțesc prin fecundare, fiecare înger este creat separat de Domnul Isus. Numărul îngerilor pe care El i-a creat nu a fost modificat de la crearea lor. Numărul minim este scris în Apocalipsa 5,11: „... zece mii de ori zece mii și mii de mii. Numărul îngerilor care sunt în jurul scaunului de domnie a lui Dumnezeu, însumează mai multe sute de milioane (Bineînțeles că satan și îngerii lui nu fac parte din acești îngeri).

Această mulțime enormă de îngeri a fost creată de Domnul Isus înainte ca El să creeze pământul. Când Iov vorbește omului despre temeliiile pământului, el amintește pe îngerii care jubilează (Iov 38,4-7): Fiii lui Dumnezeu care sunt amintiți acolo sunt îngeri. O comparație cu Iov 1,6 și 2,1, dovedește această afirmație.

Despărțirea sau separarea duhurilor

Între îngerii creați inițial însă, după un timp s-a ajuns la o divizare sau despărțire dramatică ireparabilă. Când s-a întâmplat anume aceasta, nu se poate preciza cu exactitate. Putem însă constata, care a fost cauza, acestei drame și cine a avut această inițiativă.

În Ezechiel 28,12-19 se spune ceva despre împăratul Tirului. Este de netrecut cu vederea că, aceste cuvinte au la bază o dublă semnificație. În spatele împăratului Tirului, din versetul 14, se ascunde, un personaj, care este numit „heruvim ocrotitor”. Un heruvim este un înger care este preocupat în mod deosebit de gloria și dreptatea lui Dumnezeu (Geneza 3,24; Ezechiel 10). Din descrierea acestui heruvim ocrotitor, reiese că el avea o poziție deosebită și calități deosebite. El avea „aripile întinse”, ceea ce accentuează aspectul ocrotirii și a pazei (compară cu Exod 25,18-22; 1 Împărați 6,23-35). Dumnezeu dăduse acestui arhanghel un loc în imediata Sa apropiere, pe „muntele Său cel sfânt”. El umbla în mijlocul „pietrelor scânteietoare”. El era într-un mediu așa zis „al casei”, unde sfințenia lui Dumnezeu mistuie toate păcatele („Sfințenie scânteietoare ca focul”) și unde gloria lui Dumnezeu este reflectată de toți („pietre”). Nimic nu ieșea la iveală că acest personaj așezat într-o poziție atât de înaltă, acest înger privilegiat, ar fi putut fi nemulțumit. Nu i se putea reproșa nimic și nu i s-a reproșat nimic din ziua în care a fost creat „până ...”.

Cu acest „până”, este introdusă o tragedie fără egal. Toată supremația acestui heruvim s-a prăbușit dintr-o dată: „până ce s-a găsit în tine nelegiuire”. Această constatare nu putea să o facă decât Dumnezeu căci: nici o făptură (deci nici îngerii) nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face (Evrei 4,13). În afară totul părea neschimbat. Dar Dumnezeu cunoștea ce era în acest arhanghel. Dumnezeu vedea nelegiuirea și a scos la iveală cauza.

Aici este cazul îngerului cu cel mai înalt rang, aici deci începe existența satanei, aici apare păcatul. Astfel a început despărțirea duhurilor. Prăpastia, care rămâne pentru veșnicie, este o realitate. Pentru om însă, mulțumim lui Dumnezeu, a fost așezat un pod peste această prăpastie. Domnul Isus Hristos a murit pe cruce, pentru oricine se întoarce : „ de la întuneric la lumină, și de sub puterea satanei la Dumnezeu; ca să primească prin credința în Mine (deci în Domnul Isus) iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți.” (Faptele Apostolilor 26,18).

Cauza dramei

Cum s-a făcut că a putut să germineze în acest înger atât de privilegiat o astfel de nelegiuire ? El a ignorat pe Dumnezeu și s-a umplut de propria lui importanță. A devenit mândru de propria lui frumusețe (Ezechiel 28,16.17). Dumnezeu nu putea admite acest lucru. El a aplicat sentința Sa.

Isaia vorbește în capitolul 14,12-15 despre același deznodământ: „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor ! Cum ai fost doborât la pământ tu biruitorul neamurilor ! Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.” Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormântului !

De aici reiese clar, ce a făcut ca acest arhanghel să devină satana. El voia să fie egal cu Dumnezeu. Biblia numește acest păcat mândrie. Această aroganță l-a tras la cădere pe acest înger. Mândria este totdeauna înaintea căderii și în cazul oamenilor. Mândria este mai mult decât a vrea să fii mai sus decât ești, ea este dorința de a urca mai sus de

poziția pe care ai primit-o. Pavel sfătuiește, că dacă cineva dorește să fie episcop în Casa lui Dumnezeu, nu trebuie să fie întors de curând la Dumnezeu: „... ca nu cumva să se îngâmfe și să cadă în osânda diavolului” (1. Timotei 3,6). Aceasta înseamnă, să se mîndrească ca și diavolul și să cadă sub osânda pedepsei lui Dumnezeu.

De la căderea sa, satana a devenit potrivnicul fără cruțare a lui Dumnezeu. Numele „satan”, înseamnă „potrivnic”. Dar în lupta sa nesăbuită nu este singur. El și-a necinstit poziția lui înaltă și prin aceea că a atras de partea lui, la revoltă împotriva lui Dumnezeu, mulți îngeri. În Matei 25,41, citim despre „focul veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor săi” și în Apocalipsa 12,9, citim despre satan și îngerii săi. Acești îngeri s-au dat de partea lui. Ei sunt cunoscuți și sub denumirea de „demoni”. Dumnezeu s-a îngrijit ca nu toți îngerii să fie seduși de satan. Sutele de milioane de îngeri din Apocalipsa 5,11, au rămas pe poziția lor. Ei sunt denumiți în mod semnificativ „îngeri aleși” (1 Timotei 5,21). Dumnezeu i-a ales ca să-I fie Lui credincioși. Ei îndeplinesc cu corectitudine mai departe sarcinile pentru care au fost creați.

Asupra acestor „îngeri aleși” ne vom îndrepta mai întâi atenția, apoi vom privi și asupra activității și sfârșitul lui satan și a demonilor lui.

2.Îngeri aleși

Ordine și ranguri

Putem recunoaște în lumea îngerilor diferite ranguri și ordine. Cum s-a mai spus, cuvântul „înger” apare în Biblie mai mult de 250 de ori. O denumire specială este aceea de „Înger al Domnului”. Pe lângă aceasta, mai întâlnim scris despre heruvimi, serafimi, arhangheli, tronuri, domnii, stăpâniri, puteri.

Vom schița în mare ceea ce spune Biblia despre fiecare.

Îngerul Domnului

Când se folosește această exprimare deosebită, deseori este vorba despre Domnul Isus. Este vorba apoi despre o așa numită „teofanie”, aceasta fiind o formă a apariției lui Dumnezeu. Peste tot unde se descoperă Dumnezeu, El o face în Domnul Isus. Deoarece Domnul Isus, nu se „descoperise în Vechiul Testament încă în trup”, (1 Timotei 3,16) – El apare în Vechiul Testament în statura (înfățișarea) unui Înger. Ceea ce este demn de remarcat este referirea în context pentru a vedea clar, dacă este vorba de apariția lui Dumnezeu sau al unui înger – ca toți ceilalți îngeri. Așa se amintește în Geneza 16,7-14 denumirea „Îngerul Domnului”. Contextul scoate clar la iveală că acolo este vorba de Domnul Isus (versetul 10,13).

Domnul în Vechiul Testament este Domnul Isus. Aceasta se vede clar dintr-o comparație între Isaia 6, 1-5 și Ioan 12,37-41: Ceea ce este scris în Isaia 6, 1-5, este în legătură strânsă cu Ioan 12, 37-41; deci în legătură cu Domnul Isus. Când este vorba

așadar despre Îngerul Domnului – este vorba de apariția vechi-testamentală a Domnului Isus. Chiar și în Geneza 22.15,16, Îngerul Domnului se dovedește a fi Domnul Isus.

Heruvimi

Heruvimii sunt identificați de mai multe ori cu tronul lui Dumnezeu (Psalmul 80,1; Psalmul 99,1; Isaia 37,16) sau sunt în legătură cu acesta (Ezechiel 10,1). Un tron semnifică cârmuirea și exercitarea dreptății. Aceasta se vede deja, când se amintește prima dată în Biblie în Geneza 3,24. Acolo heruvimii au misiunea să apere decizia dreaptă dată de Dumnezeu asupra omului căzut în păcat: Ei au fost puși de Dumnezeu ca să stea la răsăritul grădinii Edenului și să învârtască o sabie învăpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții.

Heruvimii sunt prezenți și în cortul întâlnirii, în locuința lui Dumnezeu, în mijlocul poporului său Israel în pustiu: ei sunt brodați pe perdeaua care separă accesul în Sfânta Sfintelor (Exod 26,31). Ei păzesc accesul la Dumnezeu, pentru ca cei păcătoși să nu intre la El.

Dumnezeu nu poate niciodată intra în legătură cu păcatul. În spatele perdelei pe chivot, tronează Dumnezeu între heruvimi (Exod 25, 22).

Serafimi

Singurul loc unde sunt amintite aceste fapte este Isaia 6,2–7. După semnificația numelui lor, ei sunt „făpturi de foc”, îngeri de foc. Ei depun o mărturie clară despre sfințenia lui Dumnezeu, strigând unul către altul: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Dumnezeul oștirilor !” La fel ca și heruvimii, serafimii sunt în legătură cu tronul lui Dumnezeu. La fel ca și heruvimii ei au de asemenea aripi. Deosebirea între serafimi și heruvimi pare a consta în faptul că serafimii sunt îngeri care aduc mereu slavă lui Dumnezeu, fiind umpluți de slava lui Dumnezeu, în timp ce heruvimii sunt îngeri care ne vorbesc mai mult despre principiile lui Dumnezeu în cârmuire pe pământ.

Arhangheli

În Biblie se vorbește numai de două ori despre un arhanghel. Respectiv în 1 Tesalonicieni 4,16 și Iuda 9. În primul loc apare cuvântul „arhanghel”; în al doilea loc se spune numele arhanghelului: arhanghelul Mihail. Pe lângă Mihail, în Biblie un singur înger este spus pe nume, îngerul Gavril (Luca 1,26 vezi și versetul 19, Daniel 8, 16; 9,21). Numai Mihail este așadar consemnat ca arhanghel. Gavril nu. Tradiția bisericească vorbește despre șapte arhangheli. Această interpretare este bazată pe locul din Apocalipsa 8,2, unde este scris despre cei „șapte îngeri” care stau înaintea lui Dumnezeu. Pe lângă cele două nume, circulă așadar în traducerea bisericească, încă cinci nume respectiv: Rafael, Uriel, Raguel, Reniel, și Raziel. Dar în acest sens nu există nici un fel de argument biblic, aceste nume nefiind scrise în Biblie. De aceea putem lăsa de o parte pe așa-ziii arhangheli, considerându-i pure invenții. Singura sursă credibilă, deci demnă de încredere în preocuparea cu îngerii, este Biblia.

Despre Mihail, după o cercetare mai atentă, devine clar, numele lui este amintit încă în Daniel 10, 13; 12,1 și Apocalipsa 12,7. În aceste locuri el este arătat totdeauna ca adversar al lui satan. Semnificația numelui său (Mihail = „Cine este ca Dumnezeu ?”) atestă că el este potrivit ca uneltă îndreptată împotriva lui satan. Satan este cel care voia să fie ca Dumnezeu (Isaia 14,14). Bineînțeles nimeni nu este ca Dumnezeu (Isaia 40,25; Ieremia 10,6,7;49,19;50,44). Interesantă este și relația care pare a exista între Mihail și Israel. De fiecare dată când se vorbește despre acest arhanghel, ceea ce se întâmplă este în legătură cu acest popor.

Tronuri – Domnii – Stăpâniri – Puteri – Forțe

Aceste denumiri se referă de asemenea la îngeri, (de exemplu Efeseni 6,12; Coloseni 1,16; 1 Petru 3,22) Vedem de exemplu în Efeseni 6,12 că se realizează un contrast clar între lucruri văzute (carne și sânge) și lucruri nevăzute (puteri spirituale – în locurile cerești).

Este greu de spus în ce constă deosebirea. Eu în nici un caz nu sunt în stare să fac vreo precizare în acest sens. Este posibil ca felul în care sunt ei denumiți, să diferențieze un grad înalt de organizare în lumea îngerilor. Ce este cel mai important, este că aceste puteri, sunt create de Domnul Isus Hristos și ele Îi sunt supuse Lui.

Îngeri din mulțimea de îngeri

Au mai rămas îngerii „normali – din mulțimea de "îngeri". Cuvântul „înger înseamnă „sol, aducător de vești, trimis”. Poate fi vorba de un sol ceresc sau un sol omenesc. „Înger” cu semnificația de sol omenesc se găsește în Hagai 1,13; Maleahi 2,7 și Apocalipsa 1,20.

Îngerii nu sunt făpturi veșnice (care sunt din veșnicia fără început), ei sunt creați. Desigur ei vor continua să existe de fapt în veșnicie. Ei au o personalitate proprie. Ei au de asemenea o voință. (De aceea satan va fi judecat personal pentru revolta sa împotriva lui Dumnezeu, la fel ca și toți îngerii care l-au urmat). Îngerii sunt dotați cu inteligență, cu înțelepciune (2 Samuel 14, 17,20). Mihail în timp ce se lupta cu satan, pentru trupul lui Moise, a exprimat o convingere personală și a tras o concluzie:” El nu a îndrăznit să rostească împotriva lui, o judecată de ocară, ci doar a zis Domnul să te mustre!” (Iuda 9). Această comportare înțeleaptă o găsim și la Gavril în dialogul său cu Zaharia (Luca 1,11-21): „El aplică lui Zaharia o pedeapsă pentru că acesta nu crezuse cuvintele lui (cuvintele mele – îngerului Gavril)”.

Îngerii au de asemenea sentimente. Ei au strigat de bucurie la revelație (Iov 38, 4-7). Domnul Isus spune în pilda Sa despre banul pierdut: „Tot astfel vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește” (Luca 15,10). Aici este vorba de bucuria lui Dumnezeu care este adevărată de îngeri. Nu este

deci un exemplu de urmat pentru cei care devin o făptură nouă, să strige de bucurie, participând la bucuria lui Dumnezeu (2 Corinteni 5,17) ?

Alte însușiri

Îngerii sunt așadar personalități, Ei posedă voință, înțelepciune, inteligență și sentimente. Ei nu sunt așa cum sunt pictați în toate tablourile, acele figuri drăgălașe care plutesc stând culcați pe nori și cântă din harfe. În afară de heruvimi și serafimi nu găsim nicăieri că îngeri ar avea aripi. Ei sunt denumiți măreți în putere (Psalmul 103,20). Expresii precum „stăpâniri și puteri” (1 Petru 3,22) și un înger puternic (Apocalipsa 18, 21) – subliniază acest lucru.

Ei sunt făpturi la a căror apariție oamenii se înfricoșează. Celor credincioși cărora vor să li se adreseze, ei o fac începând prin a le spune ceva care să îi liniștească (Luca 1, 13.30; 2,10; Matei 28,2-5).

O altă însușire importantă a îngerilor este ascultarea. Ei fac fără șovăială tot ceea ce le cere Dumnezeu. Ei sunt împlinitori ai poruncilor Lui, ascultători ai glasului cuvintelor Lui (Psalmul 103,20). În ceruri ei fac voia Tatălui care este în ceruri (Matei 6,10). Ei sunt slujitori, împlinitori ai buneii plăceri a lui Dumnezeu (Psalmul I 103,21). Cuvântul „slujitor” reflectă ascultarea lor excepțională. În Evrei 1.7, ei sunt denumiți „slujitori” și ceva mai târziu, în versetul 14 „duhuri slujitoare”.

3.Îngerii și Domnul Isus

Omagiem pe îngeri ?

În Evrei capitolul 1, autorul prezintă în versetele 5- 14, o comparație unică a Domnului Isus cu îngerii.

În șapte citate din Vechiul Testament este dovedită superioritatea incontestabilă a Domnului Isus asupra îngerilor. Aceasta era necesar pentru că iudeii dădeau o cinste exagerată îngerilor. Aceștia se rugau la îngeri (Coloseni 2,18). Este exact ceea ce un înger, nu voia și nu accepta. Îngerii refuză să primească închinarea din partea oamenilor (Apocalipsa 19,10; 20,9). Ei se numesc pe ei înșiși, împreună robi, cu toți oamenii care ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, ei stau pe același teren ca și robii; ca acei oameni care de asemenea fiind slujitori, refuză orice fel de apreciere sau laudă, din partea celorlalți oameni (Faptele Apostolilor 10,25.26; 14,15). Nu este permis să te închini nici unei făpturi, numai Dumnezeu are acest drept.

Îngerii și Iudaismul

Autorul Epistolei către Evrei prezintă această comparație, pentru că, destinatarii credincioși ai epistolei, puteau fi greu izbăviți de învechitul sistem iudaic. Acest sistem, datorită venirii Domnului Isus Hristos, a jertfei Sale și a înălțării Sale la cer, era învechit și aproape de pieire, așa cum se spune în Evrei 8.13. Îngerii formau de fapt o parte componentă din sistemul iudaic. Ei erau chiar cei care participaseră la întemeierea acestui sistem: prin ei fusese dată legea poporului (Faptele Apostolilor 7,53; Galateni 3,19; Evrei 2,2). Chiar și Domnul (JAHWE) în Vechiul Testament apărea în statura (înfățișarea) unui înger, a Îngerului Domnului (așa cum am văzut mai sus).

Din aceste motive, îngerii în imaginația iudeilor aveau după Dumnezeu cea mai înaltă poziție în univers. Ei erau soli aleși (predestinați) Voiei dumnezeiești. În acest loc din Cuvânt se explica iudeilor, care aveau o astfel de mentalitate, că o Persoană dumnezeiască trebuia să devină Om. Pentru ei un om avea un rang mult mai inferior decât un înger. Și de fapt Ioan avea dreptate. Totdeauna Ioan voia să se închine unui înger (Apocalipsa 19,10; 22,8.9). Dar, așa cum spune autorul Epistolei către Evrei, Domnul Isus Hristos a primit o poziție, care este mult mai înaltă decât îngerii.

Domnul Isus mult mai presus decât îngerii

În mod nemijlocit, autorul Epistolei către Evrei își începe comparația spunând despre Domnul Isus Hristos: „ ... a șezut la dreapta măririi în locurile preaînalte, ajungând cu atât mai pe sus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor (Evrei 1,3.4)”. Domnul Isus are ca moștenire unică excepțională un Nume, care depășește cu mult pe cel al îngerilor.

Îngerii nu sunt fii născuți din Dumnezeu, dar fiind creați de El, sunt numiți „fiii lui Dumnezeu”.

1. Evrei 1,5a: Numai Domnului Isus i-a fost spus de Dumnezeu, că El este Fiul. Niciodată Dumnezeu nu a spus personal vreunui înger acest lucru. Îngerii sunt de fapt numiți (la plural, toți) „fiii lui Dumnezeu” (Geneza 6.2; Iov 1.6), dar referirea aceasta este în sensul de făpturi create de Dumnezeu. Așa este numit și Adam, fiu al lui Dumnezeu (Luca 3.38). Un înger este în legătură cu Dumnezeu ca și creatură cu Creatorul Său.

Îngerii nu au o relație personală cu Dumnezeu Tatăl

2. Evrei 1,5 b: Aici este accentuată relația personală a Tatălui cu Fiul Său (Domnul Isus Hristos). Tatăl depune mărturie despre această relație spunând: „Tu ești Fiul meu preaiubit, în Tine mi-am găsit plăcerea” (Luca 3.22). Chiar față de cel mai înalt înger nu există o astfel de dovadă a relației în Biblie.

Ei se închină Domnului Isus

3. Evrei 1,6: Închinarea se adresează numai unei singure Persoane dumnezeiești. „Toți” îngerii sunt preocupați cu aceasta, nu numai unii. Ei sunt denumiți „îngerii lui Dumnezeu”. Aceasta explică faptul că aceste creaturi sunt foarte apropiate Domnului Isus. Este de remarcat faptul că ei sunt uneltele puterii și cârmuirii Lui. Dar cât de privilegiați pot fi ei ! „Ei s-au închinat Celui Întâi Născut, la intrarea Lui în lume. De aceea au strigat de bucurie la nașterea Sa (Luca 2.13).

Făcuți vânturi și flăcări de foc

4. Evrei 1,7: „Îngerii sunt făcuți ceva și anume vânturi (duhuri) și flăcări de foc”. Fiul dimpotrivă nu este făcut altceva, El este Fiul, în timp ce îngerii sunt comparați cu forțele elementare, respectiv vânt și foc. Solii, aceste făpturi invizibile sunt rapizi și invizibili, precum vântul, dar perceptibili prin efectul lor. Ei sunt slujitori cu o putere ca focul, înfricoșători, mistuitori. În felul acesta ei sunt de fapt puternici deasupra oamenilor, dar Domnul Isus „Fiul” este infinit mai puternic, deasupra oamenilor și a îngerilor.

Ei nu cârmuiesc

5. Evrei 1,8.9: Acest citat denumește caracteristicile domniei și veșniciei. În punctul central stă Fiul. El nu este făcut ca îngerii, ci Dumnezeu recunoaște în El pe Acela care este Dumnezeu. El are un tron care există în toată veșnicia. Este un tron veșnic, pentru că dreptatea este temelia Lui. Tronurile oamenilor nu au această temelie și de aceea sunt trecătoare. Tronului Său îi aparține cârmuirea care este bazată pe dreptate. Îngerii nu stau pe un tron, ei stau în picioare în fața tronului, pregătiți să slujească.

Ei sunt și rămân creaturi

6. Evrei 1: 10 – 1 Acest verset începe cu „și”, și cuprinde cu acesta și pe cel mai dinainte. El este o completare la ceea ce s-a spus deja despre Fiul. El este văzut aici nu numai ca om, ci ca om în cea mai adâncă smerenie, în suferință și moarte. Totuși el este recunoscut ca și Creator al cerului și al pământului. Chiar dacă El este smerit, El este Creatorul și chiar Creatorul îngerilor. În contrast cu lucrările Lui, El însuși rămâne veșnic Același. Există o deosebire enormă între Creator și creație. Creația se va transforma, dar El însuși este veșnic și neschimbabil.

Ei stau în picioare

7. Evrei 1,13.14: Fiul a primit de la Dumnezeu locul Său propriu, la dreapta Maiestății în ceruri. Chiar și celui mai puternic înger, nu i-a spus niciodată ceea ce a spus Fiului: „Șezi la dreapta mea”. Fiul acum stă jos. În timp ce îngerii stau numai în picioare (Luca 1,19; Apocalipsa 8,2). Excepția o găsim în Matei 28,2; Judecători 6,1 și Ioan 20,12. Când Mihail și îngerii lui au luptat împotriva balaurului și a îngerilor acestuia și i-au biruit

(Apocalipsa 12,7.8), ei se vor întoarce înaintea lui Dumnezeu și vor sta acolo în picioare; ei vor prelua din nou în modestia lor, locul ca slujitori și vor aștepta, următoarea însărcinare „căci toți sunt duhuri slujitoare, trimise să slujească acelora care vor moșteni mântuirea”.

Domnul Isus văzut de îngeri

Îngerii sunt așadar duhuri slujitoare. Slujba lor pentru oameni urmează să o tratăm puțin mai departe. Slujba pe care ei o făceau pentru Domnul Isus, când El era pe pământ, merită o atenție deosebită. În 1 Timotei 3.16, într-un singur verset este cuprinsă o mare bogăție de slavă, care se referă la umanitatea Domnului Isus. În acest verset este scris și despre îngeri: „Și fără îndoială, mare este taina evlaviei... Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit, a fost *văzut de îngeri*, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă”. Merită să ne ocupăm mai mult cu fiecare parte din acest verset. În cadrul acestui studiu este vorba însă de expresia „*văzut de îngeri*”.

Rezultă că îngerii nu văzuseră pe Creatorul lor.

Dumnezeu locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia (1 Timotei 6,16). Despre Serafimi citim că ei își acopereau fața cu două aripi (Isaia 6,2), astfel că lor le este imposibil să vadă prin acea lumină orbitoare; dar când s-a născut Domnul Isus Hristos ei L-au văzut pe Creatorul lor. Mirarea lor că L-au văzut pe Domnul Isus, care a devenit Om, a fost de nedescris. Ei văzuseră deja în slujba lor pe pământ, câte ceva din ce făceau oamenii. Aceasta nu îi emoționaseră așa de mult. Dar când s-a născut Domnul Isus, ei sunt uimiți. Un înger anunță marea bucurie. Când el a exprimat această bucurie, împreună cu el s-a unit o mulțime de oaste cerească lăudând pe Dumnezeu și zicând: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preainalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui !” (Luca 2, 8-15).

Îngerii au slujit și slujesc pe Domnul Isus

Cînd Domnul Isus a crescut și a început slujba, a fost mai întîi ispitit de diavolul 40 de zile. El a ieșit biruitor în mod strălucit din această ispită. „Atunci diavolul L-a lăsat. Și deodată au venit la Isus niște îngeri și au început să-I slujască” (Matei 4,11). Când este în grădina Ghetsimani se spune: ... „Atunci I s-a arătat un înger din cer ca să-L întărească” (Luca 22,43). Când mai târziu avea să fie prins, Domnul Isus este conștient că ar putea avea la dispoziție o putere armată de îngeri (Matei 26,53). El vorbește de mai mult de „12 legiuni de îngeri”. Aceasta înseamnă 72.000 de îngeri. Dacă ne amintim că un singur înger a omorât într-o noapte 185.000 de oameni (Isaia 37,36), aceasta înseamnă că cei 72.000 de îngeri ar fi fost în stare să ucidă de două ori populația de azi a globului. Imaginați-vă, cum acești îngeri priveau cu respirația întretăiată, la felul cum se comportau creaturile cu Creatorul lor ! Imaginați-vă că pentru ei ar fi fost suficient un

singur suspin al Domnului Isus, prin care ei să fie chemați și ei ar fi năvălit și ar fi eliberat pe Creatorul lor.

Un înger a rostogolit piatra din fața mormântului, dând-o la o parte, acolo unde fusese pus Mântuitorul (Matei 28,2). Acest înger a dovedit femeilor învierea Domnului Isus (Matei 28,6). Îngerii au fost de față când Domnul Isus S-a înălțat la cer (Faptele Apostolilor 1,10). Ei vor fi de asemenea prezenți când El se va întoarce pe pământ (2 Tesalonicieni 1.7).

4. Duhuri slujitoare

Îngeri și oameni

Îngerii sunt așadar duhuri slujitoare. Se înțelege că ei au slujit cu bucurie pe Domnul Isus. Slujesc ei cu bucurie și pe credincioșii căzuți și slabi ? Cu siguranță, căci este bucuria lor să slujească pe Dumnezeu și dacă Dumnezeu le dă sarcina de a ajuta pe credincioșii slabi sau căzuți, ei o vor face cu bucurie. Sarcinile ce li se dau sunt multiple. Activitatea lor nu este plictisitoare. Ei primesc diferite însărcinări:

Ei transmit mesaje

a. Uneori ei transmit un mesaj. Avraam primește vizita a trei îngeri. Sunt trei bărbați. Avraam află că el și Sara vor avea un fiu (Geneza 18,16.17). De-a lungul istoriei desprinsă din Geneza 18, reiese că Unul din cei trei este chiar Domnul Isus. Apoi doi dintre ei merg mai departe în timp ce Domnul rămâne cu Avraam, pentru a-i spune ce vrea să facă. Cei doi bărbați merg la Sodoma. În Geneza 19,1 scrie: „Și cei doi îngeri au ajuns seara în Sodoma” Rezultă așadar clar că Avraam a avut în vizită îngeri. Acum ei merg la Lot. Ei au și pentru el o veste. Această veste este cu totul neplăcută. Dar pentru Lot este o veste spre binele lui. Avraam și Lot fac parte amândoi din categoria celor pentru care sunt trimiși îngeri. Ambii vor „moșteni mântuirea”. În Faptele Apostolilor 8,26 un înger are un mesaj pentru Filip.

Ei exercită judecată

b. Uneori îngerii trebuie să exercite judecata. Aceasta a experimentat Irod. El considera că i se cuvine slavă dumnezeiască. „Îndată l-a lovit un înger al Domnului, pentru că nu dăduse slavă lui Dumnezeu. Și a murit mâncat de viermi.” (Faptele Apostolilor 12,23; vezi și Apocalipsa 16,1).

Întăritori

c. Uneori sunt trimiși ca să aducă din nou putere slujitorilor oboșiți (1 Împărați 19.5). Cum s-a spus deja, ei au venit și la Domnul Isus, când era în Ghetsimani: "Atunci I s-a arătat un înger din cer ca să-L întărească." (Luca 22,43). În celelalte Evanghelii nu se spune cu privire la această împrejurare despre înger. Faptul că Luca amintește îngerul, dovedește felul în care, el Îl descrie pe Domnul Isus, respectiv „Om adevărat” (Fiul Omului). Desigur îngerul Îl întărește numai corporal, nu este vorba de a-I da curaj din punct de vedere spiritual.

Protectori

d. Uneori, o întreagă oștire de îngeri însoțește pe cei ce aparțin de poporul Israel, pentru a-i proteja sau a-i încuraja prin prezența lor. Elisei încurajează pe slujitorul său care era speriat: "Elisei s-a rugat și a zis:" Doamne, deschide-i ochii să vadă." Și Domnul a deschis ochii slujitorului care a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei" (2. Împărați 6.17).

Iacov experimentează de asemenea acest lucru (Geneza 32.1).

Eliberatori

e. Uneori îngerii eliberează anumiți slujitori ai lui Dumnezeu. Dumnezeu este cel care îi trimite cu această însărcinare atunci când El consideră că acești slujitori pot sluji mai bine în libertate sau că acești slujitori mai au încă lucrări pe pământ (Faptele Apostolilor 5,19.20; 12,5–11). Alți slujitori sunt lăsați în închisoare. Uneori El îngăduie ca unii din slujitori să fie chiar omorâți (Faptele Apostolilor 12,2). Dumnezeu este și rămâne suveran în folosirea îngerilor. Îngerii nu pot fi chemați spre a ajuta pe cei credincioși.

Slujba de după plecarea în veșnicie

f. Îngerii aduc (însoțesc) pe credincioșii plecați în veșnicie în prezența fericită a lui Dumnezeu. „Cu vremea săracul a murit; și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam” (Luca 16.22). Cu siguranță Domnul Isus nu a compus întâmplător pilda bogatului și a săracului Lazăr. Dimpotrivă, El ne arată aici ce urmează după ce un om moare.

Apariții ale îngerilor în Biblie

Una din întrebările cele mai des puse este aceea cu privire la apariția îngerilor. Aceasta este chiar legitim, pentru că au avut loc apariții de îngeri. Ei s-au arătat lui Avraam și lui Lot. Cum ? Ca și oameni normali căci nu apare că erau îngeri (Geneza 18,16.17; 19,1). „Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii prin ea au găzduit fără să știe pe îngeri” (Evrei 13,2). Sunteți credincios și nu ați văzut încă un înger ? Fiți primitor de oaspeți; și în fața scaunului de judecată a lui Hristos vi se va arăta câți îngeri ați văzut fără să îi fi recunoscut (compară cu Matei 25,34–40).

În Matei 28,3 apare în dimineața învierii un înger la mormântul Domnului Isus, a cărui înfățișare era ca a fulgerului și a cărui haine erau albe ca și zăpada. Aceasta face mai multă impresie decât un înger care apare în înfățișarea unui om oarecare. Din teamă față de el, „paznicii s-au cutremurat și au rămas ca morți”. Dar nu numai soldații necredincioși s-au înspăimântat. Înfățișarea lui a stârnit teama și în femei, dar îngerul le-a liniștit (Matei 28,4.5; compară cu Luca 1,12; 2,9; Daniel 8.17). La înălțarea la cer este vorba de „doi bărbați în haine albe” (Faptele Apostolilor 1,10). Corneliu descrie pe îngerul lui Dumnezeu care l-a vizitat (Faptele Apostolilor 10.3), ca pe un om în „haine strălucitoare” (versetul 30). Așadar îngerii pot apare atât în înfățișări obișnuite sau în înfățișări extraordinare, cu stălucire de îngeri (compară cu Faptele Apostolilor 6,15). Când ei apar în înfățișări extraordinare, produc deseori teamă, chiar groază. Îngerii vin din prezența sfințeniei lui Dumnezeu (Oamenii care ajung în contact cu ființe cerești strigă: “Vai de noi! Ce va fi cu noi !” (Judecători 6,22; Isaia 6,5; Daniel 8,16.17; Luca 2,9).

Îngerii pot apare și în vis (Matei 1,20; 2,13). Este posibil ca vorbirea Domnului Isus cu Pavel să se fi desfășurat într-o viziune tot printr-un înger (Faptele Apostolilor 18,9). Limitele nu pot fi trasate totdeauna într-o măsură clară. Aceasta nici nu este necesar, căci îngerii sunt atât de identici cu mesajul lor încât ceea ce vorbesc poate fi privit ca ceea ce vorbește Dumnezeu.

Apariții în afara Bibliei

Mulți oameni găsesc foarte amuzant să știe ce fac îngerii. Este înălțător să vezi ce fac îngerii, ce este scris în Biblie despre îngeri. Dar poate un cititor își va spune: pe mine mă preocupă foarte mult felul cum apar îngerii. Ce ar putea semnifica un înger pentru viața mea ? Dacă ași putea vedea numai o dată un înger, cu siguranță viața mea de credință s-ar întări. Cum aș putea să îl văd sau cum l-aș putea recunoaște ?”

Apoi sunt povestiri despre legiuni de îngeri care apar. Cine spune că a văzut vreodată un înger poate să facă din aceasta o mare realizare. Să fi fost oare o apariție reală ? Realitatea este că ar fi vorba de o experiență personală. Aceasta nu este palpabilă și deci credibilă pentru toți ceilalți. Și pentru o experiență personală nu este cazul să intri în conflict sau la certuri de vorbe. Și ce ar fi să fac ? Trebuie cumva eu care nu am avut o asemenea experiență, să cer să o am ? Trebuie să mă simt neîndreptățit dacă nu voi avea o asemenea experiență ?

Biblia contra experiențelor personale

Pentru viața de credință este un pericol real să ceri a avea o experiență specială în care să vezi apariții de îngeri. Eu nu spun că experiența în credință nu are importanță. Cine nu are experiențe ale credinței, are o credință moartă. Nu, eu mă refer la cereri după ceva mai mult decât ne spune Cuvântul lui Dumnezeu, lucru despre care suntem chiar avertizați și anume de a pătrunde în lumea nevăzută (Coloseni 2.18). Cine

procedează astfel, cade pe mâinile diavolului. El știe că ce credincioși pot aluneca de pe temelia Scripturii. Cine vrea să joace un anume rol pe lângă experiența celor scrise în Cuvântul lui Dumnezeu, alunecă pe pista sentimentelor și a experiențelor omenești. Aceasta se petrece deseori încetul cu încetul. Fără să observi, te îndepărtezi tot mai mult de Cuvântul lui Dumnezeu, și ajungi pe o cale pe care te cufunzi în mocirla misticismului.

Nu ne este permis să considerăm experiențele personale mai importante decât credința. Nu avem permisiunea să facem credința dependentă de experiențe noastre. Credința se îndreaptă spre Dumnezeu și spre Cuvântul Său. Dumnezeu este Dumnezeul adevărului, Cuvântul Său este Adevărul independent de experiențele noastre. Forța credinței se arată prin faptul că ne încredem în Dumnezeu și în Cuvântul Său, chiar dacă nu experimentăm anumite lucruri. Credința spune: Noi știm ! Dumnezeu dorește, ca noi să ne punem totdeauna nădejdea numai în El, în Domnul Isus și în Cuvântul Său și nu în experiențe cu îngeri sau în fel de fel de experiențe personale a oamenilor.

Îngeri protectori ?

Nu vom trece mai departe fără să spunem ceva despre îngerii protectori. Denumirea de îngeri protectori a apărut pornind de la ceea ce spune Domnul Isus în Matei 18,10. Acolo El avertizează: "Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu care este în ceruri". Dar este corect să tragem concluzia că orice copil are „îngerul său protector” ?

Este cu siguranță adevărat că Domnul Isus ține pe copii sub atenția Sa deosebită. Din Matei 2,13-19 putem chiar subînțelege că Domnul Isus ca și copil a beneficiat de protecția unui înger. Dar favoarea unei îngrijiri speciale nu înseamnă că orice copil sau orice om are un înger special care îl și protejează.

În Matei 18 nici nu apare că este vorba de un copil mic. Domnul Isus nu vorbește în versetele 6 și 10 despre copii, ci despre micuți. „Micuț” de aici nu se referă la vârstă sau dimensiune corporală, ci are semnificația de „minuscul”, sau „smerit” și înseamnă cineva care se vede pe el însuși mic (gândește despre el însuși că e mic) Domnul Isus se referă aici spunând „acești micuți” la ucenicii Săi. Îngerii sunt aici mai degrabă ființe care reprezintă pe acești micuți în fața Tatălui sau Îl fac atent permanent pe Tatăl privind viața lor. Dacă deci în acest pasaj se spune despre protecție, este clar că referirea se face la protecția din partea Tatălui și nu din partea îngerilor. Îngerii sunt doar informatorii Tatălui, adică cei ce aduc Tatălui informații privind viața micuților Lui. Cei mici pot fi defăimați pe pământ, dar reprezentanții cerești ai acestor micuți sunt permanent în prezența lui Dumnezeu Tatăl. Îngerii deci își subordonează lucrarea lui Dumnezeu. Slujba lor este în favoarea celor mici (Evrei 1,14).

Îngerii sunt duhuri

O altă interpretare este că „îngerii” acestor „micuți” sunt duhurile micuților după moartea lor. După moartea lor, acești micuți văd permanent fața Tatălui ceresc. “Nu defăimați pe acești micuți”, spune Domnul Isus, „căci destinul lor este gloria vizibilă (neînvăluită) a prezenței Tatălui”. Această interpretare se potrivește și în ceea ce citim despre Petru în Faptele Apostolilor 12.

Când Petru este eliberat din închisoare de un înger, el merge la casa Mariei. Acolo sunt prezenți credincioșii care tocmai se roagă pentru el. El bate la poartă. Roda, slujitoarea, aude la poartă vocea lui Petru. Ea se bucură așa de mult, încât în loc să deschidă, aleargă înapoi, ca să spună că Petru este la poartă. Cu toate că ei s-au rugat toată noaptea pentru el, ei nu o cred. În ciuda afirmației ei solemne, că într-adevăr este Petru, ei spun: „Este îngerul lui” ! (Faptele Apostolilor 12.15). Acest Cuvânt a întărit interpretarea că Dumnezeu ar repartiza fiecărui credincios un înger. Dar asta nu este semnificația a ceea ce spun credincioșii despre Petru. Ei se referă la “duhul” său.

Domnul Isus învață că cei credincioși la înviere vor fi „ca îngerii în ceruri”. Totodată El precizează aici că îngerii nu se căsătoresc (Matei 22.30) și ei nu mai mor (Luca 20.36). Această învățătură a Domnului Isus pare a sublinia posibilitatea de a ne gândi la „îngerii micuților” și la „îngerul lui Petru” care sunt de fapt duhurile lor după trecerea acestora în veșnicie.

Îngeri în slujba lui Dumnezeu pentru a fi slujitori ai oamenilor

Este clar dovedit că îngerii sunt slujitori ai lui Dumnezeu pe care El în suveranitatea Lui îi folosește în slujba oamenilor. Dumnezeu le hotărăște activitatea. Când Dumnezeu consideră necesar ca un înger, indiferent în ce înfățișare, trebuie să protejeze sau să ajute unui copil al Său, lucrul acesta se face, pentru ca Numele lui Dumnezeu să fie slăvit. Aceasta vedem și din reacția lui Petru, când un înger îl eliberează din temniță. Când îngerul își termină lucrarea, dispare. Apoi Petru își vine în fire și spune: „Acum văd cu adevărat că Domnul a trimes pe îngerul Său, și m-a scăpat din mâna lui Irod și de la tot ce aștepta poporul iudeu” (Faptele Apostolilor 12.11). Domnul Isus a făcut lucrul acesta. Așadar, El primește slava, nu îngerul.

Pretutindeni, unde sunt activi îngerii în lumea oamenilor, aceasta are loc în împrejurări exterioare. Ei protejează, ajută, împiedică, eliberează, judecă, arată direcția, călăuzesc, anunță în prealabil un eveniment, dau sarcini privind acțiunea sau vorbirea. Toate acestea sunt motive de încurajare pentru cei credincioși.

Îngeri folosiți ca ajutoare pe drumul spre mântuire

Îngerii ajută celor credincioși pe drumul lor pe pământ. Țelul final al acestui drum este „mântuirea” (Evrei 1.14). Aici este vorba de Împărăția de o mie de ani. Acum totul pe pământ este încă dezordine și haos. Aceasta datorită economiei abuzive și a relațiilor deteriorate dintre oameni. Atunci va domni pacea. Aceasta este garantată prin faptul că

atunci va domni Domnul Isus. Și toți cei ce Îi aparțin Lui, se vor bucura de binecuvântarea care va rezulta prin prezența Sa.

Acum nu s-a ajuns încă în acest punct. Domnia peste lume este încă în mâna lui satan. El este încă „dumnezeul acestei lumi” (2 Corinteni 4.4) și „prințul acestei lumi” (Ioan 12,31). El așează lucrurile în așa fel, și se îngrijește ca cei credincioși să piardă privirea spre perspectiva viitoare. El vrea ca să aducă descurajare și situații dificile, astfel ca ei să abandoneze încrederea în Dumnezeu.

Călătoria pe mare a lui Pavel ca ilustrație

Pavel se afla la bordul unei corăbii, într-o situație atât de dificilă, fiind amenințat cu scufundarea. El era pe drumul spre Roma. Acolo el urma să apară în fața Cezarului. Nu ar fi trebuit împiedicat acest lucru ? Atunci el primește vizita unui înger a lui Dumnezeu. El relatează despre aceasta în fața celor din corabie: “Un înger al Dumnezeului al căruia sunt eu, și căruia îi slujesc, mi s-a arătat azi noapte, și mi-a zis: „Nu te teme Pavele; tu trebuie să stai înaintea Cezarului; și iată că Dumnezeu ți-a dăruit pe toți cei ce merg cu corabia împreună cu tine.” (Faptele Apostolilor 27,23.24). Cu aceste cuvinte el încurajează echipajul. Și observăm că Pavel nu mai spune nimic mai departe despre înger. În încurajarea lui el spune: „... am încredere în Dumnezeu că se va întâmpla așa cum mi s-a spus.” – și nu spune: „Am încredere în înger.” De asemenea istoria se încheie cu cuvintele: „... și așa s-a făcut că au ajuns toți teferi la uscat.” (Faptele Apostolilor 27.44).

În călătoria pe corabie a lui Pavel putem vedea o imagine a călătoriei creștinului. Ca și în călătoria lui Pavel, și în călătoria celui credincios îngerul are rolul său. Când este necesar și dacă Dumnezeu consideră necesar, El trimite îngeri în anumite situații, așa cum consideră El că se potrivește. În călătoria lui spre izbăvirea finală, cel credincios va recunoaște în toate împrejurările, Mâna și Glasul lui Dumnezeu.

Îngeri ținuți inactivi

Dumnezeu este cel ce trimite îngerii. Ei joacă în viața celor credincioși un rol. Acum dar rezultă că Dumnezeu îi scoate totdeauna pe ai Săi din încurcături și pentru aceasta trimite îngeri ? Nu este așa.

În Faptele Apostolilor 12, Petru este eliberat de un înger. Dar la începutul acestui capitol este scris că Iacov a fost omorât cu sabia. Nu sunt îngerii atenți totdeauna ? Să-l privim încă o dată pe Pavel. În Faptele Apostolilor 27 vedem cum el a primit vizita unui înger. Dar în următorul capitol aflăm că el petrece doi ani la Roma în închisoare. Nu apare nici un înger ca să-l elibereze. Nu puteau îngerii să schimbe nimic ? Și când mai târziu el este condamnat la moarte, nu vine nici un înger să-l scoată din mâna călăului. În acel timp numeroși creștini au fost aruncați în închisori, chinuți îngrozitor, și uciși fără

nici o milă. Nu a venit nici un înger să-i salveze. Și în Vechiul Testament găsim, cum Dumnezeu cu ajutorul îngerilor protejează pe unii oameni (Daniel 6,23, Evrei 11,35–38). Cum putem deci înțelege acest fapt ?

Îngerii privesc cu mare interes ceea ce se întâmplă în viața celor credincioși. Așa cum acele legiuni de îngeri stăteau pregătite așteptând un suspin al Domnului Isus pentru a interveni (Matei 26,53), tot la fel au stat și stau pregătiți pentru fiecare credincios în parte, care ar avea nevoie de ajutorul lor. Dar nu ei sunt cei care hotărăsc, când și cum să intervină. Nu ei hotărăsc ce este mai bine pentru cei ce fac parte din poporul lui Dumnezeu. Dumnezeu este cel ce hotărăște. Tot ceea ce văd îngerii în viața celor credincioși care suferă, sunt lucruri pe care ei le învață. Ei învață din aceasta, ce poate să lucreze Dumnezeu în oamenii slabi care se încred în El.

5. Îngerii și Adunarea lui Dumnezeu

Îngerii și dragostea lui Dumnezeu

Locul îngerilor este în apropierea lui Dumnezeu. Puterea lor depășește cu mult pe cea a oamenilor. Ei sunt ascultători, ei își aduc la îndeplinire sarcinile imediat și perfect. Ei lucrează cu înțelepciune, bine intenționați. Apariția lor stârnește teamă și cinste. Ei sunt modești și resping orice onoare pe care oamenii ar voi să le-o acorde. Ei arată în acest sens spre Singurul care are vrednicia și dreptul de a i se aduce închinare. Ei înșiși se închină lui Dumnezeu (Neemia 9,6). Ei se prosternă înaintea Celui care i-a creat. Dar nicăieri nu citim despre dragostea îngerilor pentru Dumnezeu, nici dragostea lui Dumnezeu față de îngeri. O relație a dragostei este prezervată Dumnezeirii.

Din veșnicie există o relație de dragoste între persoanele Dumnezeirii: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. În această dragoste Dumnezeu, a introdus pe toți cei care cred în Numele Fiului Său ca și Mântuitorul care a fost pregătit să moară pentru ei. Domnul Isus nu a murit pentru îngeri, ci pentru oamenii păcătoși. „Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam” (Evrei 2,16). Sămânța lui Avraam sunt toți, care au aceeași credință ca Avraam: într-un Dumnezeu care dă viață din moarte și care au fost făcuți părtași la această viață.

Îngerii privesc la Adunare

Toți cei care după moartea, învierea și înălțarea la cer a Domnului Isus au crezut și cred în Domnul Isus fac parte din Adunarea lui Dumnezeu. Adunarea a apărut prin revărsarea Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu Tatăl la rugămintea Domnului Isus, L-a trimis după înălțarea Sa la cer pe pământ (Ioan 16,7 și altele). Prin aceasta acești credincioși au devenit „un singur trup” (1 Corinteni 12.13). Pe îngeri îi interesează în mod deosebit Adunarea. Prin Adunare este dat ca domniile și stăpânirile din locurile

cerești (aceștia sunt îngerii, atât buni cât și răi) să cunoască înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu (Efeseni 3.10).

Îngerii au văzut înțelepciunea lui Dumnezeu la creație și au jubilat (Iov 38,7). Ei au văzut de asemenea, că Dumnezeu a creat omul, că omul a beneficiat de grija deosebită a lui Dumnezeu față de el. Ei s-au mirat văzând cum s-a comportat Dumnezeu cu omul devenit rebel. Acum același Dumnezeu a arătat că El era încă necunoscut: că El în viitor va supune toate lucrurile Domnului Isus Hristos și Adunării. Această taină era ascunsă în inima lui Dumnezeu, dar acum a fost făcut cunoscută îngerilor prin existența Adunării.

Îngerii văd înțelepciunea lui Dumnezeu

Ce văd armatele de îngeri buni și răi, acum în înțelepciune, când privesc la Adunare ? Nu au nici un cuvânt de spus. Această înțelepciune este atât de unică, încât ea depășește orice altă înțelepciune. Este „înțelepciunea felurită a lui Dumnezeu” aceasta înseamnă, în toate aspectele de glorie posibile.

Că Dumnezeu, este atotputernic și suveran, îngerii știau deja. Dacă Dumnezeu voia să pună oameni deasupra îngerilor, era suveranitatea lui Dumnezeu, era puterea lui nelimitată. El este atotputernic și poate să facă acest lucru. Dar felul și modul, cum face Dumnezeu aceasta, dă la iveală înțelepciunea Sa unică, și despre aceasta este vorba aici. El nu lucrează numai în atotputernicie, ci o face într-un mod desăvârșit și în armonie cu tot ceea ce este El în El însuși: El este revelația desăvârșită a dragostei și luminii.

Domnul Isus : răsplătit de Dumnezeu

Dacă Dumnezeu privește astfel Adunarea, nu este El prin aceasta nedrept față de alte creaturi ale Sale sau în contradicție cu El Însuși ? Îngerii aveau în creație o poziție mai înaltă decât a omului. Este incorect faptul că acum, Dumnezeu, dă o poziție mai înaltă decât poziția îngerilor, acestor creaturi, nevrednice, neascultătoare de El, care au dus și răstignit pe cruce pe Creatorul lor și aceasta în comparație cu îngerii care au fost totdeauna ascultători și credincioși ? Nu, pentru că lucrarea, care a fost necesară pentru această schimbare de poziție, a făcut-o Domnul Isus ca om, pe cruce. Acolo, El a descoperit tot ce este Dumnezeu: Lumină și Dragoste. Domnul Isus a arătat în toate aspectele pe cruce pe de o parte ura lui Dumnezeu împotriva păcatului și în același timp dragostea lui Dumnezeu față de păcătoși dând la moarte pe singurul Lui Fiu. Acolo Dumnezeu a reabilitat tot, ceea ce fusese deteriorat de satan și îngerii lui. Acolo Domnul Isus, a eliberat drumul, pentru ca planul lui Dumnezeu să poată fi împlinit. Dumnezeu a răsplătit pentru aceasta pe Domnul Isus, punându-L peste tot și toți și a făcut Adunarea una cu El (Efeseni 1,20-23). Îngerii văd aceasta și recunosc în aceasta înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu.

Din pricina îngerilor

Adunarea este comparată în Biblie și cu o femeie. În mod expresiv, femeia este o persoană vizavi de bărbat, aceasta este și relația dintre Adunare și Domnul Isus. Ea poate scoate în relief acest privilegiu prin comportarea ei, prin supunerea ei față de soțul ei: „ Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților în toate lucrurile. (Efeseni 5,24).

Această poziție de subordonare lasă să se recunoască printr-un semn exterior: „ De aceea femeia din pricina îngerilor trebuie să aibă pe cap un semn al stăpânirii ei.” (1 Corinteni 11.10). Stăpânirea este un semn al autorității, sub care ea stă. Pentru a arăta acest lucru ea poartă capul acoperit atunci când se roagă sau când proorocește. Ea face lucrul acesta din pricina îngerilor despre care scrie în Efeseni 3.10, că ei privesc cu cel mai mare interes în Biserică. Și dacă femeile reprezintă Adunarea, este de cea mai mare importanță ca ele să facă o impresie corectă îngerilor și nu una falsă.

Dependența de cultură sau timp, o aberație

Este însă atât de trist să remarcăm, că purtarea capului acoperit (în cazurile în care Dumnezeu o dorește) dispare ca practică din ce în ce mai mult. Deseori lucrul acesta se argumentează motivându-se apariția culturii, care a depășit-o pe cea inițială care este considerată o încredințare habotnică. Dar aceasta este o mare eroare și o mare rătăcire. Cu alte cuvinte o aberație. Ordinea în creație nu este legată de condiția cultură sau timp. Dumnezeu impune în creația Sa o ordine care este prestabilită (1 Corinteni 11.3), în ce fel vom face atunci ca această ordine să fie vizibilă, ce alt mod putem introduce în afara celui pe care ni-l prezintă Cuvântul lui Dumnezeu ? A ține la această ordine înseamnă a-L onora pe Dumnezeu, lucru care nu va fi lipsit de binecuvântare. Acoperirea capului și părul lung al femeii, fac din ea o mărturie vizibilă, întocmai cum Adunarea care nu se vede, este totuși înaintea Cerului o mărturie vie.

Este dureros să remarcăm că diavolul a reușit să reducă această mărturie aproape la zero. De felul cum arată femeile din lume un avem motive să ne mirăm. Ele trăiesc în împărăția întunericii. Dar este foarte trist că cel rău are atât de mult succes la femeile credincioase. Ne putem întreba pe bună dreptate: Mai există oare vreo femeie care dorește să aibă această mărturie, pe care să o aplice din convingere, fără să aibă nici cel mai mic sentiment de rușine ? Mai există bărbați care să nu descurajeze pe soțiile lor credincioase, pe motivul că o astfel de mărturie este un jug ? Dorește femeia care crede cu seriozitate că există îngeri să le arate prin comportarea și ținuta ei imaginea reală a Adunării ?

La ce privesc îngerii

Oamenilor le place să vadă îngeri. Ocazional ei au și văzut îngeri. Totuși, Dumnezeu nu vine în întâmpinarea curiozității nesănătoase a oamenilor – curiozitatea este o însușire specifică îngerilor . Îngerilor le place foarte mult să vadă oameni, să descopere la ei ceva din comportarea lor. S-a arătat deja că ei privesc în Adunare pentru a vedea

realizată înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu Ei doresc să vadă ceva din efectul Evangheliei. Ei înșiși nu au parte la Evanghelie. Dar ei doresc să vadă lucruri care să ateste cele spuse în Evanghelie. Acestea sunt „lucruri pe care îngerii doresc să le vadă.” (1 Petru 1.12).

Predicatorii Evangheliei au adus oamenilor vestea Evangheliei. Cu privire la mântuirea păcătoșilor ei au vorbit despre patimile Domnului Isus Hristos și de slava care urmează după aceea (1 Petru 1.11). Această veste bună trebuie să fi fost pentru îngerii aleși o minune. Ei sunt într-o stare de puritate imaculată și se găsesc într-o sferă de slavă strălucitoare. Acum ei văd că sfera slavei devine accesibilă oamenilor, creaturi slabe, păcătoase, rebele, muritoare. Singura bază, singura motivație, ca aceste creaturi să intre în acest spațiu este Harul lui Dumnezeu, dovedit lor prin suferințele și prin jertfa Domnului Isus.

Îngeri ca spectatori

Este o minune că îngerii doresc atât de mult să privească la aceste lucruri ? Ei sunt numai spectatori ai Harului, ei nu sunt părtași ai Harului. Totuși ei sunt uimiți privind acțiunea Harului lui Dumnezeu în oamenii păcătoși.

Dar mai există ceva la care privesc ei. Ei privesc la comportarea celor care au de îndeplinit o lucrare deosebită: „Te rog fierbinte înaintea lui Dumnezeu, înaintea lui Hristos Isus și înaintea îngerilor aleși, să păzești aceste lucruri, fără vreun gând mai dinainte și să nu faci nimic cu părtinire” (1 Timotei 5.21). Și Pavel este conștient că îngerii privesc la el și la colaboratorii lui. El se dă exemplu pe sine corintenilor. Aceștia erau porniți să urmărească recunoașterea din partea lumii, dorind să exercite influențe în guvernarea lumii. Dar, Pavel spune că aceasta nu este treaba noastră: „ ... am ajuns o priveliște pentru lume, îngeri și oameni” (1 Corinteni 4.9). Acest lucru este cu totul altceva decât a domni, a governa și a exercita influențe politice.

Ce vede lumea, ce văd îngerii și oamenii la creștini ? Văd îngerii, că cei credincioși își supun voința și consacră întreaga lor viață Domnului Isus Hristos, ignorând disprețul din partea lumii ?

6. Îngeri căzuți

Demonii și influența lor

Este necesar să ne îndreptăm atenția și spre îngerii căzuți sau demoni. Cu siguranță noi trăim într-o lume în care suntem înconjurați de puteri demonice, care exercită o influență enormă asupra oamenilor. Pentru cei credincioși, din fericire nu mai există însă nici un motiv de teamă. Cei credincioși trebuie să știe că Domnul Isus pe cruce a zdrobit din temelie aceste forțe. „Când El a dezbrăcat domniile și stăpânirile, s-a așezat în mod relevant ca priveliște, prin faptul că prin aceasta (deci prin cruce) a triumfat în mod incontestabil biruind aceste puteri definitiv” (Coloseni 2.15; Evrei 2.14; 1. Ioan 3.8).

Aceste puteri demonice pot exercita influența lor, numai dacă în mod conștient ei acceptă acest lucru.

Domeniul puterii lui satan și a îngerilor lui

Când Pavel numește pe satan „domnul puterii văzduhului”, (Efeseni 2.2), cuvântul „văzduh” se referă la lumea demonilor. Domeniul puterii demonilor este „întunericul” (Efeseni 6.12). Când Domnul Isus permite să fie prins, El spune mulțimii celor care veniseră să-L prindă: „... acesta este ceasul vostru și puterea „întunericului” (Luca 22.53). Întregul întuneric spiritual care este în lume, este sub stăpânirea demonilor. De aceea satan este numit „stăpânitorul acestei lumi” și „dumnezeul acestei lumi” (Ioan 12,31; 2 Corinteni 4.4). Acești demoni au încă un spațiu de acțiune, pentru a-și desfășura activitatea lor rea. Spun un spațiu de acțiune, căci nici satan și îngerii lui nu pot face decât ce le permite Dumnezeu. Satan recunoaște acest lucru în cazul Iov: el vorbește despre un gard protector care se găsește în jurul lui Iov și a casei lui, pe care el nu îl poate străpunge (Iov 1.10). Numai dacă îngăduie Dumnezeu, poate satan să întreprindă ceva împotriva lui Iov (versetul 12).

Îngeri deja legați

Există și demoni care nu mai au acest spațiu de acțiune unde să-și desfășoare activitatea lor rea. Acești îngeri căzuți au fost aruncați de Dumnezeu în adânc (în limba greacă „tartaros”) , „... unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată” (2 Petru 2,4). Aici este vorba de îngeri care, „... nu și-au păstrat vrednicia (prima lor stare) ci și-au părăsit locuința” (Iuda 6). În aceste două locuri nu se vorbește despre toți îngerii căzuți. Este vorba de o anumită grupă, care a păcătuit într-un mod deosebit și sunt pedepsiți deja pentru aceasta.

Despre acești îngeri se spune că „și-au părăsit propria locuință”. Asta înseamnă că nu și-au păstrat locul lor inițial. Dumnezeu, în ordinea Lui de creator, a dat fiecărei făpturi create de El locul ei. Nici o făptură creată nu are permisiunea să facă rabat de la această ordine. Totuși acești îngeri și-au luat singuri acest drept. Cum s-au petrecut lucrurile, vedem în Geneza 6: „ ... fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales” (versetul 2). În Vechiul Testament „fiii lui Dumnezeu” este o denumire a îngerilor, niciodată pentru oameni: de altfel, în acest loc din Cuvântul lui Dumnezeu, acest tandem „fiii lui Dumnezeu” și „fetele oamenilor”, nu ar avea nici un sens. (s-ar fi spus fiii oamenilor și fetele oamenilor).

Un păcat deosebit de stricat

Acești îngeri au găsit că este mai bine pentru ei, să locuiască printre oameni, și să facă totul ca și cum ar fi oameni. Această rebeliune fățișă împotriva lui Dumnezeu,

îndreptată de fapt împotriva ordinii lăsate de Dumnezeu, nu putea fi lăsată nepedepsită. Tot ce trăia pe pământ, a fost omorât de Dumnezeu prin potop. Acești îngeri („fiii lui Dumnezeu” din Geneza 6, 9) „... i-a păstrat El, pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice în întuneric” (Iuda 6).

Există așadar o deosebire între acești îngeri și satan și îngerii lui. Satan și adeptii lui se ridică în mândria inimii lor considerându-se pe aceeași treaptă cu Dumnezeu (1 Timotei 3.6; Isaia 14,13.14). Ca păcat suplimentar, un păcat de o adâncime a stricăciunii mult mai mare, o parte din îngerii lui satan în răutatea inimii lor s-au înjosit coborând pe aceeași treaptă cu oamenii. Este chiar caracteristic pentru stricăciunea adâncă a omului, să admită o asemenea cădere. Iuda aseamănă comportarea acestor îngeri cu Sodoma și Gomora în următorul verset: „Tot așa Sodoma și Gomora și cetățile dinprejurul lor, care se dăduseră ca și ele la curvie și au poftit după trupul altuia, ne stau înaintea ca o pildă, suferind pedeapsa unui foc veșnic” (Iuda 7). Sodoma și Gomora au fost distruse de Dumnezeu din cauza perversiunii lor sexuale. Din toate acestea reiese cât de dizgrațios este pentru Dumnezeu când făpturile create de El, se comportă împotriva ordinii pe care El a așezat-o în creație.

Caracteristicile demonilor

Satan și îngerii lui nu și-au pierdut prin căderea lor voința, simțurile, și marea lor inteligență. Peste tot în Biblie este accentuată viclenia și cunoștințele lor. Ei Îl cunosc pe Domnul Isus, se pleacă înaintea Lui Îl recunosc ca Fiu al Celui Preaînalt, ca Dumnezeu Sfânt (Marcu 1.24; 5,6.7; Luca 4.34). Dar niciodată nu Îl numesc „Domn”. Vor fi constrânși să facă această recunoaștere în viitor (Filipeni 2,10.11). Demonii cred că Dumnezeu este Unul, deci ei mărturisesc acest lucru ca și iudeii. Dar această credință este numai o credință intelectuală „... dracii cred și se înfioară” (Iacov 2,19). Deci ei recunosc că între ei și Domnul Isus nu poate exista nici o părtășie (Luca 8,28). Ei recunosc autoritatea Lui, când Îi cer o favoare (Luca 8,31). Ei ascultă când li se poruncește să iasă din oameni (Marcu 1,25.26; 9,25.26).

Demonii dau oamenilor care sunt în puterea lor o forță enormă (Marcu 5,3.4; Faptele Apostolilor 19,15.16). Ei își împing victimele spre a se autorăni sau autodistrug (Marcu 5,5). Ei sunt conștienți că destinul lor veșnic este chin și distrugere (Matei 8,29; Luca 4,34; Apocalipsa 12,12). Ținta lor este să distrugă cât de mulți oameni posibil (Luca 9,39; Ioan 10,10; 1. Petru 5,8) și să îi ducă în locul hotărât pentru ei pe veșnicie (Matei 25,41). Oamenii merg la pierzare pentru că „... dumnezeul veacului acestuia i-a orbit, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4,4).

Satan are experiențe îndelungate cu omul

Satan nu este atotștiutor. Demonii nu sunt atotștiutori. Ei nu pot citi gândurile unui om și nu pot privi în inima unui om. Numai despre Domnul Isus se spune: „... n-avea

trebuie să-I facă cineva mărturisiri despre nici un om, fiindcă El însuși știa ce este în om" (Ioan 2.25). Iar Dumnezeu este Cel, în fața Căruia totul este gol și descoperit (Evrei 4.13). Demonii au însă o experiență de secole petrecute în jurul omului. Ei știu exact cum reacționează oamenii în anumite situații. Aceasta se poate compara ilustrativ, cu oamenii care prin observații și fiind alături de animale, știu cum acestea reacționează în anumite situații. Vicleni precum sunt, satan și îngerii săi intervin cu dibăcie în dorințele oamenilor. Așa a venit de fapt păcatul în lume.

Diavolul a pus în joc toată experiența lui, a încercat toate șiretlicurile lui, pentru a-L face pe Domnul Isus să păcătuiască. Dar ... fără niciun fel de succes „ ... a plecat dela El până la o vreme" (Luca 4.13). Cum de nu a reușit ? Pentru că Domnul Isus a ripostat la fiecare ispită cu un text din Cuvântul lui Dumnezeu. Cei necredincioși sunt oricum în mâna lui. Pe cei credincioși însă, îi poate prinde atunci când aceștia nu mai aplică în viața lor Cuvântul lui Dumnezeu ca normă în toate aspectele vieții lor.

Procedee ale satanei și ale îngerilor lui

Așa cum Biblia numește pe îngerii aleși „duhuri slujitoare" (Evrei 1.14), pe demoni Biblia îi numește „duhuri rele" (Luca 8,2). Și în alte locuri demonilor li se spune „duhuri" (Matei 8.16; Luca 10,17.20; Apocalipsa 16.14). Ei sunt deosebit de activi în distrugerea adevărului și răspândirea minciunii (1 Timotei 4,1-3; 1. Ioan 4,1-3). Caracterul lor rău se caracterizează în special în necurăție. De aceea citim deseori despre „duhuri necurate" (Matei 10.1; Marcu 1.27; 3,11; Faptele Apostolilor 8.7; Apocalipsa 16.13).

Satan nu dă numai „târcoale ca un leu care răcnește" (1 Petru 5.8), ci el apare și ca „înger de lumină" (2 Corinteni 11.14). El nu apare totdeauna făcând zgomot, ci și furișându-se fără zgomot. El otrăvește gândirea oamenilor, promițându-le libertatea (compară cu 2 Petru 2.19). Pentru aceasta el folosește învățători falși. Aceștia povestesc istorii frumoase despre libertate, despre voința proprie și le pun înaintea oamenilor perspectivele a tot felul de plăceri. Prin inspirația acestor duhuri s-au ținut predici despre libertatea sexuală. Urmările ? Familii distruse, apariții de tot felul de forme de viață conjugală (familii homosexuale), familii dezechilibrate, tineri neînfrânați, sida. Premisele libertății se dovedesc a fi factori ce conduc spre dependențe mortale. Cutremurător de mulți se lasă momiți. Numai cunoștința adevărului (Cuvântului lui Dumnezeu) te face cu adevărat liber (Ioan 8.32). „ Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi." (Ioan 8,36).

Îngeri aleși: lucrători sau spectatori

Îngeri care lucrează în favoarea celor credincioși apar în Biblie mai mult în Vechiul Testament, în Evanghelii, în Faptele Apostolilor și în Apocalipsa. În mod deosebit în Apocalipsa pare a se prezenta o multitudine explozivă de activități ale îngerilor. Ei sunt acolo mai mult de 50 de ori amintiți, acolo însă este vorba de lucrarea publică a lui

Dumnezeu cu pământul. Aceasta este exact caracteristica denumirii acestei părți a Bibliei: aici pământul și viața celor credincioși sunt în punctul central.

În Epistolele Noului Testament, care se referă la Adunare, nu se spune des despre îngeri. Și când ei sunt amintiți, nu este descrisă o activitate, ci o stare. În aceste descrieri punctul central este cerul. Aceasta este așa, deoarece viața credincioșilor nou-testamentali este legată indisolubil de Domnul Isus. Desigur, viața credincioșilor nou-testamentali se desfășoară tot pe pământ. Totuși întregul țel al vieții Domnului Isus este cerul (Filipeni 3,14), pentru că El se află acolo (Coloseni 3,1-4). Un creștin în sens pe deplin biblic al Cuvântului este cel care adevărește ceea ce scrie la Efeseni 2.6: „ El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus.” Credinciosul Noului Testament este „... binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos” (Efeseni 1.3). El trăiește pe pământ, dar nu pentru pământ. El trăiește pentru cer.

Cu siguranță, Dumnezeu folosește îngerii lui în favoarea celor credincioși. Dar El nu o face atât de public ca în Vechiul Testament, în Evangheliile și în Apocalipsa. În epistole, îngerii aleși sunt în cea mai mare parte spectatori. Când sunt trimiși, ei înșiși par a rămâne neobservați. Se observă numai lucrarea lor.

Îngeri căzuți: spectatori și lucrători

Și îngerii căzuți privesc oamenii. Și ei văd înțelepciunea lui Dumnezeu în Adunare. Activitatea lor se găsește în întreaga Biblie. Dar ei sunt mai activi în Noul Testament. Aceasta are de a face cu sfârșitul. Satan știe că mai are doar puțin timp. Pe el îl preocupă chiar și orice mare descoperire a înțelepciunii lui Dumnezeu în Adunare. Dar pentru a distruge. Satan și îngerii lui este plin de o ură nestăvilită împotriva a tot ce face Dumnezeu. Cu cât este mai măreață lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai mare este văpaia urii lui. Satan și demonii lui ar face tot ce le stă în putință să distrugă această lucrare. În mod deosebit sunt descrise cele mai înalte binecuvântări pe care Dumnezeu le-a dăruit celor credincioși. Tocmai acolo citim despre vicleniile diavolului (Efeseni 6,11 b).

Diavolul are tot felul de strategii, pentru a răpi celor credincioși bucuria de a savura binecuvântările duhovnicești, de exemplu: descurajarea, dezamăgirea, încurcăturile, căderi pe plan moral, încurcături privind învățătura. Toate mijloacele folosite de el, i se potrivesc ca și tată al minciunii (Ioan 8.44). Permanent el sucește adevărul. Dovada în acest sens este scrisă deja în Geneza 3,1. Acolo găsim primele cuvinte pe care le rostește diavolul. El procedează astfel, ca și cum L-ar cita pe Dumnezeu, dar o face în felul lui propriu. Rezultatul este căderea în păcat a omului. Apoi el câștigă teren. Urmarea este, că pentru cel credincios care apreciază binecuvântările lui Dumnezeu și dorește să se bucure de acestea, se stârnește o luptă „... împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6.12). În om propriu-zis nu se află puterea pentru o astfel de luptă. „ ... ci în „Domnul și în puterea tăriei Lui” (Efeseni

6,10). Totodată Dumnezeu pune la dispoziție celui credincios o armătură completă (Efeseni 6,13–18).

7. Viitorul îngerilor

Viitorul lui satan și a îngerilor săi

Soarta definitivă a lui satan și a adeptilor lui este iadul. Înainte ca ei să ajungă acolo, ei sunt mai întâi aruncați din cer. Acolo unde sunt ei acum, au încă acces să părăscă pe cei credincioși lui Dumnezeu (Iov 1,9–11; Zaharia 3.1; Apocalipsa 12.10). Această activitate urâcioasă are un sfârșit. Satan și îngerii lui sunt aruncați pe pământ (Apocalipsa 12.9). Cuprins de o mânie mare, satan urmărește pe toți cei care sunt în legătură cu Dumnezeu. Dar și această activitate urâtă se va termina. La venirea Domnului Isus din cer, mai întâi vor fi capturați cei doi adversari, fiara și proorocul mincinos. Executarea lor se va face fără proces: „... Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă” (Apocalipsa 19.20).

Apoi am văzut pogorându-se din cer un înger, care ținea în mână cheia Adâncului și un lanț mare. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi care este diavolul și satana și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele Neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. ... ” (Apocalipsa 20,1–3a). Adâncul, nu este iadul. Este locul unde satan este reținut fără libertatea de a ieși din acel loc. Când se vor împlini cei 1000 de ani, satana va fi dezlegat; și va ieși din temnița lui, ca să înșele neamurile, ... „ (Apocalipsa 20.7). După ce își va fi organizat și ultima lui rebeliune, Dumnezeu îi aplică judecata definitivă: „ Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și proorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor” (Apocalipsa 20.10).

Oamenii mai presus de îngerii aleși

Îngerii au fost creați mai înainte de oameni. Ei depășesc pe oameni în putere și înțelepciune. Ei sunt purtătorii tronului lui Dumnezeu și ei stau în jurul tronului. Ei stau în imediata apropiere a lui Dumnezeu. Ei ascultă imediat orice ordin din partea lui Dumnezeu. Totuși omul va obține o poziție deasupra îngerilor. Aceasta este urmarea lucrării Domnului Isus Hristos la cruce.

Dumnezeu a așezat pe Domnul Isus Hristos, datorită lucrării Lui, la dreapta Lui în locurile cerești „ ... mai pe sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare, și L-a dat Căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți” (Efeseni 1,21-23). Adunarea (Biserica) (care este compusă din oameni mântuiți) este făcută una cu Omul Isus Hristos. Prin aceasta, oamenii au parte la tot ce a primit El ca Om: la moștenirea cerului și pământului, și guvernarea lor. (Efeseni 1,10.11).

Îngerii: vor fi supuși oamenilor

Guvernarea viitoare a pământului nu este încredințată îngerilor. Despre acest lucru Evrei 2,5 nu lasă nici o îndoială sau o înțelegere greșită. „ În adevăr nu unor inger a supus El lumea viitoare, despre care vorbim.” De la acest verset autorul descrie în Evrei 2 gloria Domnului Isus. Am văzut că el a început să facă descrierea aceasta în capitolul 1. Acolo autorul a explicat clar, cât de mult a fost înălțat Domnul Isus deasupra îngerilor. În capitolul 2 însă, el descrie gloria Lui în legătură cu ceea ce urmează pe pământ. De aceea el își îndreaptă toată atenția spre gloria Domnului Isus ca Fiu al Omului. Și aici ocazia este o comparație cu îngerii, numai că aici ei sunt complet excluși. În capitolul 1 ei aveau locul lor, pentru a arăta, cât de mult a fost înălțat Domnul Isus deasupra lor. În Evrei 2 ei nu mai au nici un loc pentru că în viitor ei nu vor governa pământul. Locul guvernării va fi dat de Dumnezeu curând Fiului Omului. Cei credincioși vor putea governa atunci cu Domnul Isus, ei îi vor governa chiar și pe îngeri (1 Corinteni 6.3), asta înseamnă că ei le vor da sarcini de îndeplinit.

Îngerii în împărăția păcii

Când Domnul Isus va governa oficial ca și Fiu al Omului, și Adunarea (Biserica) va governa împreună cu El: „...veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorându-se peste Fiul Omului” (Ioan 1.51). Să fim atenți urmărind ordinea lucrurilor ! Ei coboară mai întâi peste Fiul omului. Aceasta înseamnă că Domnul Isus guvernează ca Împărat pe pământ. Îngerii vor coborî și vor urca, pendulând între cer și pământ pentru ca voia lui Dumnezeu să se facă precum în cer așa și pe pământ în mod desăvârșit. Atunci cerul și pământul sunt unite. Aceasta este împlinirea deplină a laudei, care a fost adusă lui Dumnezeu în noaptea când S-a născut Domnul Isus ca om pe pământ: „Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească laudând pe Dumnezeu, și zicând: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.” (Luca 2,13.14).

